waren er dus nog. De dienstbode die mij had aangediend, kwam lachende de trap af. Verbeeld je, ik had nog nooit zien lachen in mijn broers huis. Ik keek rond in den salon, anders zoo ordelijk, maar duf, en sloeg mijn handen van verbazing ineen. Overal bloemen in bonte wanorde, zelfs de eertijds zoo in eere gehouden gepolijste kast van de piano en Suze's elegante etagère waren bezet met bloemen in glazen en kannen. De bedompte kamerlucht was weg, want de ramen stonden wijd open en op een afstand hoorde ik het gesnater en gegiegel van Mies en Dora.

„Arme Johan!" mompelde ik, toen ik zijn stap in de gang hoorde.

Hij kuste mij vluchtig op het voorhoofd en merkte op dat mijn hoed scheef stond. Ik barstte in tranen los, over dit onverwacht bewijs van genegenheid.

„Wat, voor den drommel, is er met jou aan de hand?" vroeg hij.

„Ik kwam . . ." stamelde ik, „ik kwam je spreken over mijn arme Annie!"

„Hm!" bromde mijn broer. Hij was iemand met een bol, rood gelaat en koele blauwe oogen. Zijn geheele leven was hij zelfzuchtig en onsympathiek geweest.

„Kom je je verontschuldigingen aanbieden?"

„Lieve broer," zei ik, „Annie is een ondeugend, onhandelbaar kind geweest, maar we moeten haar nu vergeven!"

„Waarom *nu*?" gromde hij. „Ik hoop dat het voor jou geen opoffering was haar des morgens, des middags en des avonds hierheen te sturen?"

„Ja zeker!" riep ik uit. „We hebben het kind meer gemist, dan ik je zeggen kan. Maar ze *wilde* hierheen. Tien paarden zouden haar niet teruggehouden hebben van haar oom Johan. Zij . . . zij is dol op je!"

„Zoo — is ze dat!" zei mijn broer sarcastisch. „Dan heeft ze wel een eigenaardige manier om haar genegenheid te toonen. Zij kwam hier en deed en handelde, alsof huis en tuin haar eigendom waren. Zij negeerde niet alleen mij en zette de dienstboden naar haar hand, maar ze had tevens een verderfelijken invloed op haar lieve, welopgevoede nichten. Ze maakte een wildernis van mijn buitenplaats, brak verscheidene ruiten van mijn broeikas, en trapte kostbare planten plat met haar verwenschte croquet- en tennisspelen. Ze trok de rozen van de struiken, in plaats van ze af te knippen. Kijk eens in deze kamer. Ze haalt het politoer van Suze's zoo zorgvuldig onderhouden meubelen en bezorgt mij neuralgie en influenza en jicht en wintervoeten en het spit met haar passie voor versche lucht. Ze dwingt mij aan haar spelen deel te nemen. Mij! Wegstoppertje en croquet en meer van die vervloekte dingen! Ik heb nog nimmer een meisje gezien, zoo onopgevoed als zij! Nou, daar behoef je niet zoo over te huilen!"

„O Johan!" riep ik uit. „Wat haar fouten mogen zijn, we hebben het kind nu verloren . . . . ."

„Verloren?" viel mijn broer mij verwonderd in de rede. „Wat, voor den duivel, bedoel je?"

„Van morgen vroeg, of misschien vannacht," schreide ik diep bedroefd, „is ze gevlucht met haar neef Frits. En de hemel weet waar zij nu is!"

Mijn broer rees op uit zijn stoel en viel zoo zwaar neer, dat de stoel er van kraakte. Toen barstte hij in een luiden lach uit. Ik kon mij niet herinneren dat van hem gehoord te hebben.

„Ik kan je op den weg helpen," zei hij. „Ze zijn hier!"

Ik stond op, onzeker. „O, Johan. . . . Wat . . . . wat . . . . !"

„Kom hier!" zei hij en stak met mij de gang over naar de eetkamer. „Kijk," ging hij voort, „en grien nu niet langer, want ik wil ze niet storen!" Hij deed voorzichtig de portebrisée naar de tuinkamer open en de schrik van hetgeen ik zag, deed mijn blijdschap over het terugvinden van mijn dochter vervagen.

Zij zat voor de piano en speelde zacht, het krullende hoofd geleund tegen de borst van Frits, die achter haar staande een sentimenteel liedje zong.

Mijn broer sloot behoedzaam de deur en ik volgde hem sprakeloos van schrik.

„Een aardig paar!" begon hij grimmig, toen we weer in den salon terug waren.

„Ik kan je niet zeggen," zuchtte ik gebroken, „hoe bitter beschaamd . . . . ."

„Stop!" zei hij bruusk. „Ga zitten en luister naar mij. Ik wil met je spreken. Ik wil je vertellen, dat ik een halfjaar geleden, toen Suze gestorven was, mijn testament heb laten veranderen, in dien geest, dat jij en Stien mijn erfgenamen werden!"

„O, Johan!" riep ik dankbaar uit.

„Wacht een oogenblik," zei hij kort. „Ik haatte mijn familieleden; ik wist dat ze het allen op mijn geld voorzien hadden. Ten slotte lootte ik tusschen jullie beiden en de vereeniging tot bestrijding der tuberculose. Jullie wonnen het. Toen begon Coba Marie te sturen, en Josien haar dochter Dora en eindelijk Stien haar zoon Frits en allen hadden de opdracht dien armen eenzamen oom wat op te vroolijken. Ik werd beu van al dat geflikflooi en was wanhopig. Ten slotte veranderde ik mijn testament opnieuw, onterfde Stien en liet alles aan jou!"

„O Johan!" juichte ik.

„Val me niet in de rede!" riep hij barsch uit. „Je juicht te voorbarig. Jij hebt je doel voorbijgeschoten door evenals de anderen je dochter hierheen te sturen."

Mijn hart zonk in mijn schoenen.

„Als ik dat geweten had . . . ." mompelde ik zwak.

„En Annie kwam," ging hij voort, „niet zacht en lachende als haar andere nichten, maar als een wervelwind, als een malloot zonder plan in haar hoofd. Zij kwam hier niet om mij in mijn eenzaamheid op te vroolijken, maar om zichzelf te amuseeren. Zij liet mij *alleen*. Ze ging niet op de leuning van mijn stoel zitten en streek niet over mijn haar alsof ik een kat was en praatte niet tegen mij als tegen een zieken kanarievogel . . . ."

„Ze is een dwaas, eigenwijs kind," zei ik timide.

„Neen, zij is oprecht!" barstte mijn broer los.

„Wat?" Ik kon mijn ooren niet gelooven. „Annie's lompheid noem je . . . ."

„Annie houdt niet van haar oom," ging hij kalmer voort. „En zij heeft den goeden smaak geen sympathie te huichelen. Ze laat mij openlijk zien, dat ze het land aan mij heeft. Maar ze houdt ervan hier in het park te spelen, te spelen met Frits en *daarom* komt zij hier. Den eenigen keer dat zij zich verwaardigde met mij te praten, gaf ze mij de gelegenheid een deel van haar karakter te zien!" Hij glimlachte bij de herinnering.

„En — wat zei ze?"

„Ze zei een heel verstandig woord. Ze zei: als *zij* geld had, zou ze niet zoo dwaas zijn om alles te bewaren voor al de begeerige familieleden, die er op zaten te wachten."

„Wat zou jij er dan mee doen?" vroeg ik. „Ik zou het zelf rondom mij strooien," zei je dochter Annie, „als water. Je zoudt eens zien hoe het zou klateren. Ik zou mijzelf opvroolijken, nu ik nog leefde en als ik mijn familie wenschte te helpen, dan zou ik de jongelui in de gelegenheid stellen hun jeugd prettig en gelukkig door te brengen."

En dat was *mijn* dochter! Veel tact had zij nooit gehad. Maar dit! Ik was sprakeloos.

„Gisteravond," ging mijn broer zoetsappig voort, „soupeerde Frits bij mij, we hadden nog nauwelijks geëindigd, toen Annie door het venster de kamer binnenkwam. Ze was doornat en vertelde ons dat je haar had opgesloten en dat ze rammelde van den honger. Ze was door haar raam in een pereboom geklommen en was nog nooit in haar leven zoo hongerig geweest. Nou, dat kan ik gelooven! Ze at alles op wat we hadden laten staan, en belde toen om meer. Toen ging ze naar boven en vroeg aan mijn huishoudster het bed in de logeerkamer voor haar gereed te maken. Dat is me 'n rumoerige avond geweest. Ze schreef briefjes aan Marie en Dora, zette alle meubelen in den salon aan den kant en heeft me daar een formeele dansclub georganiseerd.

Ik was verplicht er bij te blijven en zij dwong mij met haar rond te tollen en trapte me een paar maal op mijn eksteroogen."

Ik kon mezelf niet langer bedwingen.

„Johan, 't is niet fair van je," barstte ik los, „dat je de onbetamelijkheden van het dwaze kind aan mij wreekt. Is het al niet genoeg, dat je je testament verandert en je zuster onterft? Wat heb *ik* je gedaan om . . . ."

Johan negeerde mijn verontwaardiging en vervolgde: „Die kleine feeks geeft geen duit om me!"

„Dat doet ze toch wel!" riep ik uit, haastig in mijn taschje zoekende. „Kijk hier!" En triomfantelijk toonde ik hem Annie's briefje. „Ik ga naar mijn eenigen vriend!" Daarmee bedoelde zij jou!"

Hij nam het briefje, las het langzaam, lachte geheimzinnig en stak het in zijn portefeuille. „Die Frederik," zei hij langzaam met een zijdelingschen blik op mij, „is een kwajongen, maar een daar pit in zit. Hij heeft alleen protectie noodig. Ik zal zien wat ik voor hem doen kan!"

Dat was te veel. Ik barstte in snikken uit. Al de dwaasheden van Annie werden aan mij gewroken en dien jongen van Stien, die rollende steen, werd bevoorrecht. Het was wel bitter!

„Johan!" riep ik verwijtend uit, in de volheid van mijn verdriet. „Je zult je testament toch niet veranderen ten voordeele van . . . ." — „Frits?" vroeg hij. „Neen, ik laat mijn geld aan niemand na!"

Ik keek hem beteuterd aan.

„Ik zal Annie's advies volgen en mijn geld uitgeven, terwijl ik nog leef!" — „Maar, broer . . . ."

„Annie zei: ik moest de genoegens van het leven tot den laatsten droppel uitdrinken; zij heeft er mij een proefje van gegeven . . . . !" — Wat bedoelde hij toch eigenlijk?

„Ik heb besloten het *jonge paar* voor goed hier in huis te nemen!"

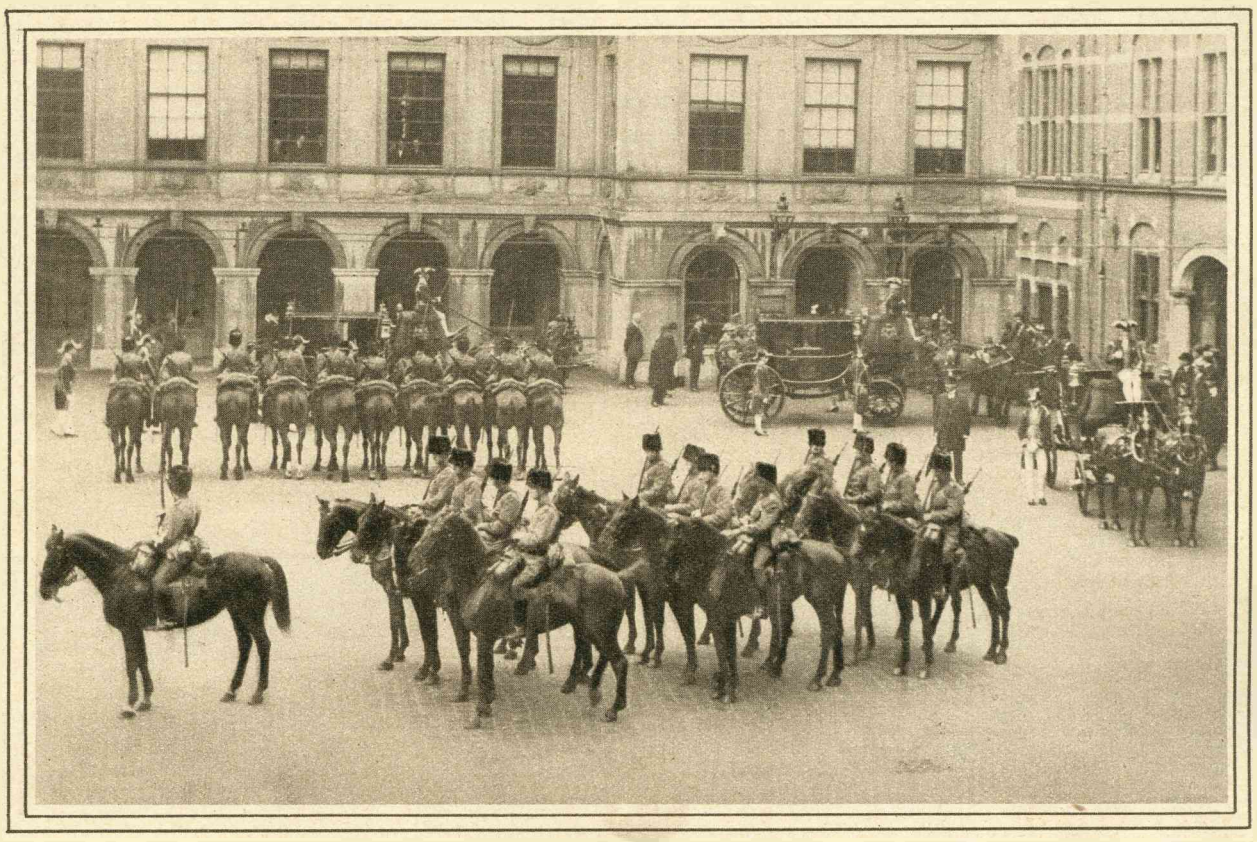

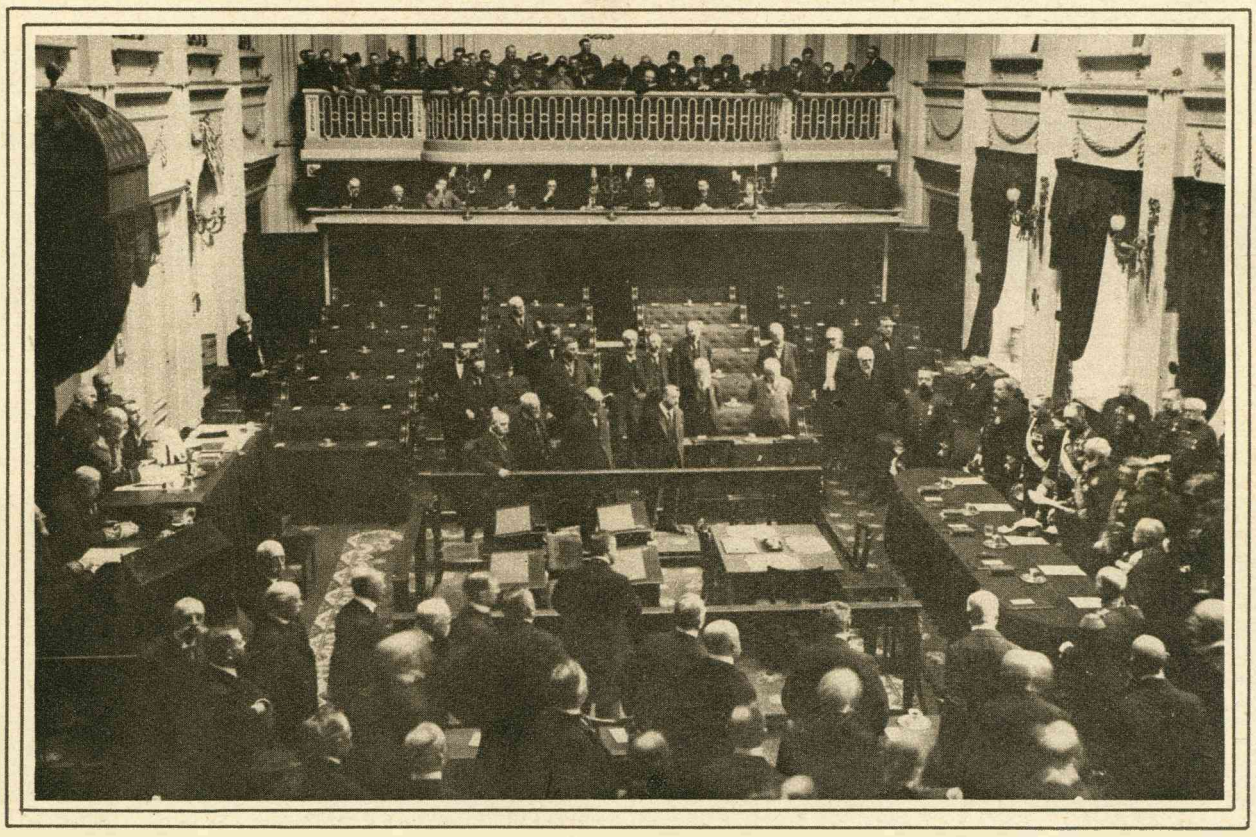

DE OPENING VAN DE ZITTING DER STATEN-GENERAAL.

In tegenstelling met andere jaren geschiedde de opening der nieuwe zitting van de Staten-Generaal op Dinsdag 18 September niet door H. M. de Koningin, doch door een commissie van ministers. Minister Cort van der Linden las de openingsrede voor, welke plechtigheid slechts een paar minuten duurde. De belangstelling van het publiek was voor deze „Ersatz"-zitting slechts zeer matig. Onze foto's geven, boven: Overzicht van den stoet; beneden: De opening der zitting.